

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 20. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558790976/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

»Hvad, hvorledes? til mig?» spurgte Erkebispem og studsede.

Broder Gunner smilede venlig og vedblev, og nu fulgte Ord for Ord den kjærlige Berømmelse over den fromme Erkebispes Lærdom og Forfærenhed i boglige Konster, om hvorledes han havde reist gennem Frankrig, Italien og England og læst aabenbarlig og med stor Ære ved fremmede Universiteter og Skoler; om hans Rigdom og gudfrygtige Rundhed til Kirkernes Forbedring og Underholdning; om de herlige og nyttelige Bøger, han havde skrevet; om hans Flittighed i at fordrø og forfremme den christelige Religion – kort, hele det udødelige Minde, den trofaste Saxo i Fortalen til sin Krønike har reist for Erkebisp Andreas.

Over denne sanddrue Lovtale, som Gunner med inderlig Glæde læste, rullede Glædens og Taknemmelighedens Taarer stille ned i den fromme Erkebispes Skjæg, og uden at huske paa sit Digt eller bekymre sig om selv at forstyrre Saxo i dets Læsning, foer Hr. Andreas pludselig op fra Bænken og faldt den forbausede Saxo om Halsen.

»Hvad er det? ærværdige Herre! – spurgte Saxo – hvi favner I mig saa heftigt og med Taarer, som Kong Knud favnede Valdemar ved Blodgildet i Roskild?»

»I har beskæmmet mig med eders Lovtale, kjære trofaste Ven! – sagde den bevægede Erkebisp – jeg er langt fra at være den Mand, I saaledes priser; Gud veed det bedre; mit Hjerte er ikke roent for daarlig Smitte af denne Verdens Begæring og Forfængelighed. Spørg kun Mester Harpestræng – der sidder han og laborerer for mig igjen – han kan vidne, jeg har et hidsigt blod, som han neppe med alle sine kjølede Urtdrikke kan holde tilbage inden Hudens naturlige Grændser. – Og selv i dette Øieblik, da jeg hører mig berømmet for Efterverdenen af eders udødelige Pen, som et Mønster paa Gudsfrygt og Selvfornægtelse, sidder jeg skammelig her og glæder mig iløn over forfængelig Ære og over hvad Efterverdenen vil sige om det Digt, I der læser, som maaskee er fortæret af Rust og opædt af Møl, naar eders Krønike endnu med ufortjent Ære nævner mit Navn blandt Kongers og Fyrsters.»

»Intet sandere Ord staer i min Krønike, end hvad jeg i min dristige Tilegnelse har sagt om Eder, ærværdige Herre!« svarede Saxo og besindede sig. »Men hvorledes forglemmer jeg mig – vedblev han forvirret og reiste sig – har jeg ikke sat mig selv og ladet Eder staac?»

Førend Erkebispem nu havde føiet ham og taget Sæde i Lænestolen

igjen, kom gamle Saxo ikke tilbage til hvad han saa ofte havde begyndt paa og glemt igjen, og han gjentog nu mundtlig hvad Broder Gunner nylig havde læst og bad Erkebispemodtage Krøniken i den salige Herre Absalons Sted og ved sin Lærdom og høie Værdighed være ham til Hjælp og Tryghed mod al Avind og Bagtale, der, som han sagde, gjerne medfølger, naarsomhelst noget Mærkeligt og Usædvanligt foretages.

Endnu engang omfavnede og kyskede Erkebispemodtage ham rørt og tog nu Bogen fra Gunner, for selv at see den og glæde sig ved den. Af Beskedenhed vovede han ikke at kaste sine Øine paa Fortalen, men gennembladede Bogen med Glæde. Da han opslug det sidste Blad, forundrede han sig dog storlig og spurgte Saxo, hvorfor han ikke havde omtalt de sidste mærkelige Begivenheder, og om han ikke vilde lægge den sidste Haand paa Værket med et Blik paa den lykkelige Stjerne, som med det nye Aarhundrede syntes at være oprunden over Danmark ved den unge Valdemar Seiers Thronbestigelse.

»Paa lykkelige Stjerner troer I jo ikke selv, ædle Herre! – svarede Saxo med et veemodigt Smil – desuden hører jeg til det forgangne Aarhundrede og hvad det nye fører i sit Skjold vover jeg ikke at udtale. Hvad det er i Alles Munde behøver jeg ikke at fortælle. Den ædle 6te Knuds Død kunde jeg heller ikke bringe over mit Hjerte at nævne; thi, visselig! han døde ingen naturlig Død: han døde ikke af Pest, som man har sagt, men af Gift.»

»Af Gift? – gjentog Erkebispemodtage – et saa gruelt Kongemord skulde være begaaet her i Danmark og hverken være opdaget eller straffet? hvor kommer I paa den skrækkelige Formodning? Fader Saxo!»

Den Gamle rystede paa Hovedet og taug.

»Jeg har længe hørt mumle derom – sagde Gunner – men jeg har altid holdt det for en løs og ugrundet Tale; jeg har endogsaa hørt onde Tunger besmitte det største og ædlest Navn i Danmark med en Mistanke, som visselig er ligesaa formastelig som urimelig. Jeg stod ved vor unge Konges Side, da Søgebudskabet om hans Broders pludselige Død forfærdede ham og kaldte ham til den ledige Throne, og, ved Gud i Himlen! han sørgede som den kjærligste Broder, og Danmarks Krone erstattede ham ikke hvad han tabte.»

»Det er den dobbelte Forbandelse ved denne Urettens gruelige Hemmelighed – sagde Saxo – at den kaster sin uvisse Skygge selv paa